

העולם התחתון כדוגמת העולם העליון

כֹּה־אֵי גִּוּוֹנָא כְּתִיב, (נ"א הָדָא הוּא דְכְתִיב) **אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ**

וַיִּלְדָּה זָכָר וְגו' וכעין זה כתוב כשהאשה מזרעת תחילה יולדת זכר.

מֵאֵי טַעְמָא הִנְיָנָן ומבאר מה הטעם כמו ששינונו, **עֲלָמָא תִּתָּא**

כְּגִוּוֹנָא דְעֲלָמָא עֲלָאָה אֲשֶׁתְכַח, וְדָא כְּדוּגְמָא דְדָא העולם

התחתון הוא בצורת העולם העליון וזה כדוגמת זה ואם הנקבה היא המתעוררת תחילה אז

צד הימין הוא המקבל את השפע ולכן גם יולדת זכר שהא מצד הימין אבל אם לא אז צד

השמאל הוא המקבל את השפע ויולדת נקבה שהיא מצד השמאל וכדוגמת הפרצופים

שלמעלה כמו שביארנו לעיל.

צריך האדם לדבק רצונו ומחשבותיו לקב"ה

וְעַל דָּא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא גִזֵּר דְדָבָר אִוּ נִוְקְבָא ועל כן גזור

הקב"ה שתהיה אותה הטיפה לולד זכר או נקבה, **לְאִשְׁתְּכַחָא רְעוּתָא**

בְּעֲלָמָא כדי שימצא רצון בעולם כי שעל ידי מעשיהם למטה כך יתעורר גם היחוד

העליון דז"ן למעלה. **וּבְכֻלָּא בְּעֵי בַר נָשׁ לְאִתְדַבְּקָא רְעוּתָא**

לְעֵילָא לְגַבֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא ובהכל צריך האדם לדבק רצונו

ומחשבותיו למעלה בקוב"ה, **לְאִשְׁתְּכַחָא רְעוּוֹן בְּעֲלָמָא** כדי שימצא רצון

בעולם כי על ידי מחשבותיו ורצונו והתעוררותו כלפי מעלה הוא מעלה מ"ן ומייחד הדודים

וממשיך לעצמו ולכל העולם כולו שפע קדושה וטהרה עליונה. **זַכָּאָה הוּלְקִיָּהוּן**

דְּצַדִּיקֵיָא אשרי חלקם של הצדיקים **דְּאֵינָוִן יְדַעִין לְאִדְבְּקָא**

הלימוד היומי

לע"נ ר' אליהו בקשי דורון בן טובה זצ"ל

רְעוֹתֶיחַזֶן לְגַבִּי מִלֶּפֶא קְדִישָׁא שהם יודעים לדבק מחשבותם ורצונם בקב"ה לעשות רצונו ולעובדו בלב שלם כדי לעשות נחת רוח לפניו, עֲלִייהוּ פְתִיב עליהם כתוב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם הַיּוֹם.

בזמן הגלות אי אפשר לראות ולהשיג בשכינה כראוי

אָדָם כִּי יְהִיָּה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אִו סַפַּחַת אִו בַּהֲרַת וְגו' (ויקרא יג) רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וְאָמַר לפרש פסוק זה על פי הכתוב, (שיר השירים א) אֵל תִּרְאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחוֹרַת שְׁשׂוּפַתַּנִּי הַשָּׁמֶשׁ, הַאי קָרָא אֶתְמַר זה הפסוק כבר נתבאר פירושו, אֲבָל בְּשַׁעֲתָא דְּסִיחָרָא אֶתְכַסִּיא בְּגִלּוּתָא יש לבאר בו עוד בשעה שהלבנה מתכסה בגלות והיינו כאשר השכינה מתלבשת בלבושי החיצונים בגלותה, הַיָּא אֲמַרָה אֵל תִּרְאוּנִי. לֹא דְּאִיְהִי פְקִידַת דְּלֹא לְמַחְמִי לָהּ היא אומרת אל תראוני ואין כוונתה שהיא מצוה שלא לראותה ולהשיג אותה שהרי תכלית האדם בעבודתו לפניו יתברך היא להשיג מה שיוכל במידותיו ית', אֵלָא בְּגִין דְּאִיְהִי חֲמַת תִּיאוּבַתָּא דִּישְׂרָאֵל לְגַבְהָ, לְמַחְמִי נְהוֹרָהָא אלא לפי שהיא רואה את תשוקתם ורצונם של עם ישראל הקדושים לראות את אורה ולהשיגה, הַיָּא אֲמַרַת אֵל תִּרְאוּנִי, לָא תִּיכְלוּן לְמַחְמִי לִי לכן היא אומרת אל תראוני שפירושו לא תוכלו לראותי ולהשיג אותי כעת שאני בגלות. אֵל תִּרְאוּנִי וְדָאִי כי ודאי לא תוכלו לראות ולהשיג בי כראוי

בזמן כזה. **מאי טעמא.** בְּגִין שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת, בְּגִין דְּאֲנָא
בְּקִרְוֵיתָא ומה הטעם לפי שאני שחרחרת כלומר אני לבושה בלבושים שחורים של
 הקליפות והחיצונים, וכך היא עתה בזמן הגלות עד שיאיר ויזרח אור הגאולה ומלאה הארץ
 דעה את ה' ואז יוכל כל אחד ואחד להשיג כפי עבודתו והכנתו בזמן הגלות ומי שטרח בערב
 שבת יאכל בשבת.

שחרחרת ולא שחורה מפני שתי סיבות

מאי שְׁחַרְחֹרֶת, שְׁחֹרָה מִיבְּעֵי לִיהּ ושואל, למה אומרת השכינה
 שאני שחרחרת היה לה לומר שאני שחורה. **אַלָּא, תִּרִין קִרְוֵיתִי**
 אלא כיון שיש לה שתי סיבות לשחרותה, **חָד שְׂשׂוּפְתַנִּי הַשְּׂמֶשׁ,**
דְּאֶסְתַּלֵּק מִנִּי שְׂמֶשׂא, לְאֲנַהֲרָא לִי, וְלֹאֶסְתַּכְּלָא בִּי הסיבה
 הראשונה היא ששופתני השמש שהוא ז"א והיינו שהסתלק ז"א מלהאיר לה ביחוד
 ולהסתכל בה כדי להשגיח עליה. **וְחָד דְּבִנֵּי אֲפִי נַחְרוּ בִּי** והסיבה השניה
 לשחרותה היא לפי שבעלי הדינים הנמשכים מאימא נחרו בה.

שְׂשׂוּפְתַנִּי, שְׂשׂוּפְתַנִּי מִיבְּעֵי לִיהּ ומהו שאמרה ששופתני בב' שינין
 היה לה לומר ששופתני היינו שהשחירה אותי כזפת. **אַלָּא רְמִז**
הוּא דְקָא רְמִזוּ בְּשֵׁשׁ אלא שבאה לרמוז כאן בשתי שינין שאמרה לשש
 קצוות דז"א, **דְּכַד נַהֲרָא שְׂמֶשׂא בְּשֵׁשׁ נַהֲרִין נַהִיר** לפי שכאשר
 ז"א מאיר במלכות הוא מאיר בה כללות דכללות בכל השש קצוות שבו, **וְכַד**

אֶסְתַּלַּק, כָּל אֵינּוֹן שֵׁית נְהוֹרִין אֶסְתַּלַּקוּ וכאשר הוא מסתלק

מלהאיר לה הוא מסתלק בכל הארות הו"ק שנותן בה ועי"ז היא משחירה כזפת.

בגלות השכינה אינה יכולה לשורר ולהעלות מ"ן

בְּנֵי אֲמִי נָחְרוּ בִי, אֲלֵיִן אֵינּוֹן דְּאֲתֵיִן מִסְטָרָא דְדִינָא

קְשִׁיא. נְחָרוּ בִי כְּמָה דְאֵת אָמֵר הם אותם שבאים מצד הדין

הקשה הנמשך מאימא כי ממנה מתעוררים הדינים נחרו בי פירושו כמו שכתוב (תהלים טט)

נָחַר גְּרוֹנִי, יִבֶּשׂ גְרוֹנִי וְאֵינּוּ יִכּוֹל לְשׁוֹרֵר וְלִהְעֹלּוֹת שְׁבַח לִפְנֵי יְיָ הַדָּא הוּא

דְּכֻתִּיב וזהו שכתוב, (איכה ה) **עַל צוֹאֲרֵנוּ נִרְדַּפְנוּ דְכַד הוּוּ**

עֵיִלִין יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּתָא שכאשר עם ישראל הלכו בגלות, **הוּוּ אֲזֵלִי**

יְדִיִּהוּ מְהֵדָקֵן לְאַחֲרָא היו הולכים כשידיהם קשורות מאחור באזיקים,

וְרִיחֵיִן עַל צוֹאֲרֵיהוֹן והיו נושאים ריחים על צוארם, **וְלֹא יִכִּילוּ**

לְאַפְתָּחָא פּוּמָא [קסה] ולא יכלו להתפלל ולשיר לפניו יתברך, וכך אומרת גם

אור הרשב"י

על בית מנוחתי שחרב, ועל דמי הסידים שנשפך בתוכו, ועל בית קדשי הקדשים שנשרף, נשאה קולה בבכיה כנסת ישראל, ונזדעזעו עליונים ותחתונים, והגיע קולה עד כסא הכבוד. וכמעט היה הקב"ה מחזיר את העולם לתוהו ובוהו. ירדו כמה אכלוסין וכמה מתנות של מלאכי השרת לנחמה, ולא קבלה תנחומין. הה"ד מאנה להנחם על בניה כי איננו. ר"ל שהקב"ה עלה לשמי מרומים ולא

[קסה] במגורת המאור (פי"ג הדין והדיין) הביא מה שכתוב במדרש יהי אור: ר' יוסי פתח, כה אמר ה' קול ברמה נשמע [נהי] בכי תמרורים וגו'. בלילה שחרב בית המקדש, והלכו ישראל בגלות לפני אויביהם, והיו טעונים משואי על כתפיהם, וידיהם כפותין לאחוריהם, כדא' בחורים טחון נשאו, וכתבי' על צוארנו נרדפנו, ושכינה גולה מבית המקדש, והולכת אחריהם, ואומרת, אבכה

הלימוד היומי

לעי"ג ר' אליהו בקשי דורון בן טובה זצ"ל